

Měsíčník pro občany Petrohradu, Černčic a Bílence
VYDÁVÁ OBEC PETROHRAD
CENA 2,- Kč

Milé čtenářky a milí čtenáři,

někdy se stanou věci zvláštní a neobvyklé, přestože jsou zcela jednoduché a prosté. V sobotu odpoledne těsně před začátkem našeho divadelního představení přišla ke mně malá holčička z Bílence a podávala mi krásný obrázek, který doma nakreslila. Kouzelný les – týden před tím jsme tančili v kouzelném lese plném dětí, v tomto okamžiku malí diváci čekali na pohádku. Kouzlo této chvíle bylo v malém dětském dárku a člověk si vždy uvědomí, jaká upřímnost a radost se v něm skrývá. Dětská ruka vedená laskavým srdíčkem se záměrem potěšit a tím něco z toho srdce dát druhým – to ve skutečnosti není dárek malý, ale jeho hodnota je obrovská.

To, co nás potěší, prozáří duši jako jarní slunce. Trápí nás svět kolem nás a zlo ukryvající se v lidech? Stačí se trochu sklonit a přiblížit dětskému světu, naslouchat tomu, co nám říkají, vzít si to, co nám dávají a zamyslet se nad tím, co od nás skutečně chtějí. My jako dospělí

můžeme dávat ledasco, ale náš čas, rada, zkušenost je možná to, co děti potřebují nejvíce, a k tomu nejsou nutná žádná kouzla.

To všechno víme, říkáte si, ale když ty naše děti sedí jen u těch počítačů...Ano, taková je doba, také to jsou kouzla moderní civilizace, ale jak udělat, aby nás plně neovládla, nevzala nám opravdový život, jak nežít virtuálně?

Správnou odpověď nám dává Káťa z Bílence – vzít pastelky a nakreslit obrázek, jen tak pro radost, a pak ho darovat, jen tak pro radost, vyběhnout ven a zahrát si fotbal, zatančit si či zazpívat s dětmi, dát dohromady partu lidí a věnovat se hudbě, nebo třeba divadlu. Prostě jen tak pro radost. Představte si, to vše u nás máme...

Marie Vránová

Naše redakce děkuje Kátě z Bílence
za krásný obrázek.

Určitě potěší všechny naše čtenářky a čtenáře,
protože jaro se má přivítat
v té nejlepší náladě.

PŘEJEME HEZKÉ VELIKONOCE.

MAŠKARNÍ BÁL V KOUZELNÉM LESE

V sobotu 10. března se petrohradský sál naplnil dětmi od těch nejmenších až po ty starší ročníky. Tak, jak to u nás bývá, byl maškarní bál v něčem opět jiný. Tentokrát ho svým kulturním vystoupením zahájily děti z naší školy a školky. Zde se právě chystají předvést to, co se naučily při zumbě.

Malým tanečnicím a tanečnickům se po celou dobu věnovali klauni, víly a dokonce i princezna. K tanci hrála skupina Kamarádi, ani letos nechyběla tradiční tombola.

Překvapením
maškarního odpoledne
bylo první veřejné
vystoupení hudební
skupiny mladých
studentů – čtyři z nich
jsou z naší obce.
Kristýna Idžakovičová,
Lucie Höbeltová, Marek
Folda a Mikuláš
Poliak...

Věříme, že se s touto
partou nadšenců
setkáme častěji při
nejrůznějších příležitostech.

Eva Pezlarová
ze skupiny
Kamarádi
pozvala Lucku
na pódium
ke společnému
zaspívání písně
Voda živá
od Anety
Langerové.

Společná fotografie
všech masek ukazuje,
že jich bylo tolik,
že se ani nevešly
na tento snímek.
Mějte se krásně
a za rok
nashledanou!

POHÁDKA Z KOUZELNÉHO LESA

V sobotu 17. března proběhla premiéra divadelního představení, které připravilo PETROHRADSKÉ PIDIVADLO. Deset lidí se scházelo každé úterý, aby se stali pohádkovými postavami, aby prožívali jiný život, tak pohádkově krásný. Divadlo je především radost, ale také napětí, tréma, obavy, je to souhra skupiny lidí nejrůznějšího věku, povah a povolání, nikdo však není sám, protože výsledek záleží na všech dohromady. Premiéra je vrcholem divadelní práce, ale zároveň začátkem té další. V dubnu nás čeká vystoupení pro kryrskou školu, později i na jiných místech v našem okolí. Jak to bude dál, uvidíme... Ale v každém případě chceme pokračovat.

Hromoděs Úžasný – Martin Hájek, bludička, princezna – Katka Černá
Matylda - Marcela Klykorková, princ Vendelín – Filip Zelenka
bludička, princezna – Katka Havránková, vodník Felix – Klára Sachlová
bába bylinkářka – Marie Vránová, bludička, královna – Lucie Pomijová
Klotylda – Mirka Tuhá, trpaslík Kryštof – Kristýna Idžakovičová

Bludičky se těší na oslavu,
kterou chystá vládce lesa. Vodník
má problémy s oblečením.
Královské uklízečky si hrají
s princem a přitom si zpívají.
Trpaslík Kryštof se setkává
s princeznou a na vše dohlíží
režisérka a léčitelka v jednom.

CO SE PŘIPRAVUJE

Kulturní komise Obce Petrohrad

zve

všechny čarodějnice, ježibaby, kouzelnice a čaroděje
na tradiční

SVÁTEK PETROHRADSKÝCH ČARODĚJNIC

CO VÁS ČEKÁ?

CESTA KOUZELNÝM LESEM
A DALŠÍ MIMOŘÁDNÁ PŘEKVAPENÍ

SOBOTA 5. KVĚTNA OD 14 HODIN
NA HŘIŠTI V PETROHRADĚ

TĚŠÍME SE NA VÁS

Z kroniky obce ...

Vážení čtenáři, protože noví majitelé areálu cihelny v Petrohradě se rozhodli zbourat a srovnat se zemí všechny stavby, které zde byly, a to včetně komína, chci připomenout něco z historie cihlářství v Bílenci, Černčicích a v Petrohradě.

Podle záznamů v kronice byla v Bílenci v domě č. p. 27 zřízena Černínským panstvím Petrohrad panská cihelna. Plného provozu se cihelna dočkala v roce 1818 a podle historických pramenů byla na tehdejší dobu velmi dobře zařízena. Jednalo se o ruční výrobu cihel. Z roku 1861 se zachoval zápis, že cihelna v Bílenci vyrobila tento rok 72 tisíc cihel, 10 tisíc cihlových dlaždic, 30 tisíc tašek na střechy a tisíc tzv. dutých cihel. Kdy byla cihelna zrušena, nemáme záznam.

Kdy byla zahájena výroba cihel v Černčicích, nemáme průkazný dokument. Jisté je, že v roce 1866 zde již cihelna existovala a v jejím hliništi byly nalezeny mamutí zuby, a celá řada kamenných a bronzových předmětů. Cihelna se nacházela v místech, kde dnes jsou česačky chmele při silnici

do Mukoděl.

Zřejmě na zbytcích této cihelny vybudoval roku 1890 místní sedlák Antonín Šebek novou. Ten pozemky za Černčicemi koupil, na pozemcích byla ještě stará nepoužívaná cihlářská pec. Šebek pec zprovoznil a vedle ní zbudoval kolnu na sušení cihel. Protože na koupených pozemcích bylo ložisko vysoce kvalitní cihlářské hlíny, šly cihly na odbyt a cihelna se začala v dalších letech rozšiřovat. Byla zde postavena kruhová pec, ruční výroba byla zrušena a cihly vyráběl již stroj poháněný parním strojem. Šebek zbudoval i obydlí pro své dělníky.

V roce 1901 byly v Černčicích tři cihelny. První byla Šebkova, druhá patřila Františku Elpekovi a jako třetí byla cihelna, která patřila společníkům Ungerovi a Herzogovi. Cihelny Elpekova a

Ungerova byly při cestě, která vede viaduktem k lesu Rovná. Elpekova cihelna stála v blízkosti domu č. p. 48, který dodnes slouží k bydlení, měla malou starou pec s komínky, topilo se do ní seshora a cihly se zde vyráběly ručně. Za dnešním domem č. p. 63 byla poslední cihelna s kruhovou pecí s vysokým komínem a kolnami na sušení cihel. Tato cihelna postupně přešla do rukou bratří Josefa Ungera a Johanna Ungera.

Šebkovu cihelnu v roce 1894 koupil František Havlíček z Prahy. Stalo se tak po smrti Antonína Šebka. Havlíček koupil po roce 1900 i Elpekovu cihelnu, zbořil ji a na její části vybudoval tenisové kurty. Později zde bylo i hřiště. V roce 1918 přebírá Havlíčkovu cihelnu a také truhlárnu, která byla v místech, kde dnes stojí domky č. p. 49 a 59 a dvůr a dům č. p. 64 Havlíčkův zeť Cífk. Cífk přebudoval pec a postavil i vyšší komín. Již v roce 1920 kupuje od Cífk cihelnu spolek německých sedláků z Černčic. Již po pěti letech však spolek

upadl do dluhů a zastavil výrobu a objekt cihelny prodal záložně v Kryrech. V roce 1937 zastavuje pro nedostatek suroviny výrobu i Ungerova cihelna.

Josef Unger myslel na zadní kolečka, a když zjistil, že se zásoby hlíny blíží ke konci, začal stavět novou cihelnu. Tentokrát to bylo v Petrohradě západně od nádraží.

Cihelna v Petrohradě zahájila provoz v roce 1937. Firma nesla tento název: Tschentschitzen Maschienenziegelei und Formsteinwerke (Černčická strojní cihelna a výroba tvárnic). Cihelna byla vybavena tehdejší špičkovou technikou. Např. hlínu dobývalo korečkové rypadlo, hlína byla dávána na hromadu, kde byla kropena a „zrála“. Z hromady pak byla od rypadla dopravována po kolejkách ve výklopných vozících k budově cihelny a zde pomocí stroje byly vozíky vytahovány po šikmé rampě do mísírny, dále šla hlína do cihlářského stroje a vyrobené cihly se nakládaly na vozíky. Tyto vozíky byly taženy po kolejkách speciální

lanovkou do kolen, kde se cihly sušily. Prázdné vozíky jely po kolejích zpět ke stroji. Moderní byla i pec s komínem vysokým 60 m (ten se právě bourá). K cihelně měla být koncem 30. let vybudována i železniční vlečka. K tomu však nedošlo. Zřejmě „díky“ obsazení Sudet Hitlerovským Německem a vstupu Německa do války.

Továrník Unger si ze „svých“ cihel postavil své sídlo v Petrohradě. Dnes je v jeho vile umístěn Obecní úřad Petrohrad. Po válce spravoval cihelnu národní správce L. Horák z Prahy. Když Horák těsně po únorových událostech v roce 1948 emigroval do USA, byla cihelna znárodněna.

RNDr. V. Špilar, kronikář

Takto vypadal prostor bývalé cihelny v polovině února letošního roku.

ROZHOVOR

Sedět u stolu s lidmi, kteří mají o čem vyprávět, protože si hodně pamatují a zároveň pociťují radost z toho, že mohou své vzpomínky někomu předat, je vždy velmi příjemnou a podnětnou záležitostí. Jsem opět na návštěvě, ale tentokrát musím začít nádherným výhledem z okna na celý Petrohrad, na jeho kopce s kapličkou, na rybník a pivovar, na celou naši krajinu. Obraz, otevírající se přede mnou, je pro mě z tohoto místa zcela nový, ale pro ty, kteří denně sedávají u stolu v kuchyni a dívají se, také není tak běžnou a všední skutečností, jak sami řekli. Jsou pyšní na tu krásu patřící k jejich domovu. Určitě vás zajímá, koho jsem navštívila a s kým si budu povídat v souvislosti s aktuálními událostmi v naší obci. Naším hlavním tématem je cihelna, a proto sedím u stolu s panem **Waltrem Kailem, s jeho manželkou Květou a sousedkou Ernou Ulmannovou**. Všichni tři v petrohradské cihelně pracovali, všichni s lítostí zaznamenali likvidaci místa, kde strávili velkou část svého života, a všichni sledovali bourání šedesátimetrového komína, které bylo dokončeno minulý týden. Ze společného rozhovoru, kdy se vzájemně doplňují, upravují informace, vysvětlují a přibližují práci v cihelně, se pokusím sestavit tento článek.

Kdo z vás pracoval v cihelně nejdéle?

Byl jsem to určitě já, přiznává pan Kail, od roku 1954 do roku 1995, kdy byl provoz zastaven. Celkem čtyřicet jedna let jsem pracoval na jednom místě, a když se nad tím zamyslím, tak jsem za tu dobu prošel nejrůznějšími obory, dělal jsem snad všechno kromě práce u lisu a kromě vedoucího. Těch se

vystřídal za ty roky hodně. Mým prvním byl Karel Bejvl, všichni ho známe jako řezníka, ale on skutečně dělal vedoucího. A ti další? Ondruš, Vyhnálek, Ljapin, Kadavý, Bláha.

Pamatujete si, kolik zaměstnanců pracovalo v provozu?

Pamatuji, protože jsem si to předem spočítal. Bylo jich třicet pět a všechna práce byla ruční výroba. Já jsem například začínal tím, že jsem tlačil vozíky s hlínou po kolejích. Mašinku jsme dostali až v šedesátých letech, to jsem se vrátil z vojny. Těm vozíkům se říkalo *hunty*, doplní manžela paní Květa. Dotlačily se pod *svážnou*, což byla cesta k *míchači*. Paní Ulmannová vysvětluje, že vozík s hlínou se vytáhl nahoru, hlína se vyklopila do obrovské mísy, válce drtily kameny, přidala se voda a hmota se míchala. Pak byla vytlačena jako z mlýnku na maso a mohly se tvarovat cihly.

Co následovalo potom?

Ty cihly se braly po třech kusech, skládaly na třípatrové vozíky a odvážely lanovkou na *pláně*. Tam pracovaly čtyři ženy, které je odebíraly a ukládaly k sušení jen tak *cik cak* přes sebe, aby k syrovým cihlám mohl vzduch.

Po dvou týdnech sušení se lanovkou odvážely do pece, uložily opět *cik cak* do komor v peci a nastává pálení.

Co byste řekli o peci, jak fungovala?

Pec během sezóny nesměla vyhasnout. Topilo se v ní mourem, ten se dovážel z Mostu. Sypal se do násypek, množství se dávkovalo podle síly ohně. Pec byla kruhová, oheň se táhl dokola a v jednotlivých komorách se cihly postupně pálily. Za dvanáct hodin se vypálilo 5 – 6 tisíc kusů.

Jak se poznalo, že je cihla správně vypálená?

Podle barvy, byla vypálená až doběla. Potom jsme je ručně kleštěmi nakládali na valník a odváželi na nádraží, kde jsme je stále ručně skládali do vagónů. Těmi kleštěmi jsme mohli pobrat pět cihel, někdy byly ještě horké.

Kolik váží cihla?

Syrová cihla váží 7 kilo a vypálená 4,5 kilogramu. Když se to spočítá, nepotřeboval jsem žádnou posilovnu. Na takovou práci člověk musel mít dobrou kondici. Jenže mnohem těžší práci měly ženy u lisu.

Paní Ulmannová, jak vypadala vaše práce?

Byla to opravdu dřina, protože jsem musela tři cihly o váze 21 kilogramů postupně skládat do tří pater vozíku, pracovat rychle, ale opatrně, sklonit se do nejnižšího patra nebo vyzvednout do nejvyššího. Bylo to velmi náročné, člověk si musel na tuto práci zvyknout, ale každý ji dělat nemohl a často ani

nechtěl. Chlapi u toho nevydrželi. Za den se tímto způsobem vyrobilo 18 až 25 tisíc cihel a všechny nám prošly rukama, u lisu, při skládání, sušení, vypalování, při expedici.

Došlo vůbec k modernizaci výroby?

O modernizaci se nedá mluvit, na počátku šedesátých let vozíky táhla mašinka, v osmdesátých letech jsme dostali ještěrku, což pomohlo při expedici. Potom nám pomohla i přidružená výroba palet, hlavně přes zimu to bylo dobré, protože jsme si něco vydělali. Norma byla 45 palet za den, do jedné se muselo zatlouci 54 hřebíků. Bylo úžasné sledovat naše ženy, pracovaly jako automaty, dokázaly zatlouci všechny hřebíky obrovskou rychlostí. Všechno se dá naučit, když člověk chce.

Paní Kailová, co se tedy dělalo v cihelně v zimě?

Syrové cihly se nevyráběly, ale pec často hořela až do ledna, takže se pálily cihly z plání. Cihla nesmí zmrznout před vypálením, jinak se rozpadne. Pokud se tak stane, musí se pláň uklidit a připravit na jaro. Dělaly se různé opravy a později palety, kvůli kterým se v osmdesátých letech postavila hala. Někdy došlo i k nečekaným kalamitám, kdy trvalé a dlouhodobé deště nebo vítr způsobily rozmáčení cihel na pláních, někdy i pád stojanů. Samozřejmě tak vznikl problém se ztrátami a často jsme museli nastoupit do práce v sobotu, aby se mohl splnit plán. Pro naši cihelnu bylo totiž nejvhodnější letní slunečné počasí.

Když srovnáte kvalitu dnešních cihel s těmi vašimi, k jakému závěru dojdete?

Dříve bylo na práci více času, a proto byla kvalita mnohem vyšší. Suchá cihla se lépe vypálí, ale když se spěchá s plněním plánu, kvalita samozřejmě trpí, cihly se předčasně rozpadají, nemají trvanlivost.

Cihelna skončila s výrobou cihel a vy jste si museli nějak poradit. Co bylo dál?

Dozvídám se, že paní Ulmannová již pracovala na dráze, pan Kail potom dojížděl šest let do Tušimic a jeho manželka byla bez práce měsíc a půl. Byla z toho nešťastná, že nemá práci, musela na to pořád myslet, ale poměrně brzy se jí naskytla příležitost v sýrárně. Neuměla by zůstat doma a nic nedělat.

V této souvislosti se začalo hovořit o sýrárně, o budově pivovaru, o jeho sklepech, o tom, jak pan Kail tam chodil o sobotách na brigády pomáhat při betonování... ale to by bylo již na jiný článek. A možná také ne, protože pracovitých lidí nám je třeba stále a v každé době, měli bychom si z nich brát příklad.

Děkuji za rozhovor a přeji všem hodně pohody a spokojených dnů.

Marie Vránová

Obec Petrohrad **Usnesení**

ze 14. řádného zasedání Zastupitelstva Obce Petrohrad konaného dne 12. března 2012

- 01/14/2012 Zastupitelstvo obce schvaluje program zasedání tak, jak byl předložen starostkou.
- 02/14/2012 Zastupitelstvo obce schvaluje Dodatek č.1 smlouvy o dílo č. 420-11 mezi Obcí Petrohrad a Stavební společností Jaroslav Oršuliak a.s.
- 03/14/2012 Zastupitelstvo obce schvaluje spoluúčast Obce Petrohrad na financování zkapacitnění ČOV Černčice ve výši 20% realizačních nákladů bez DPH, maximálně však ve výši 2.300.000,-Kč.
- 04/14/2012 Zastupitelstvo obce schvaluje budoucí prodej stavby „Kanalizace Petrohrad II.etapa“ společně s předloženou smluvní dokumentací, která obsahuje Smlouvu o budoucí kupní smlouvě, Smlouvu o budoucí smlouvě o peněžitém příplatku mimo základní kapitál a to včetně příloh a pověřuje starostku obce Jitku Dondovou podpisem těchto smluv.
- 05/14/2012 Zastupitelstvo obce ruší poptávkové řízení na těžbu dřeva v lokalitě Bíleneckého kopce.
- 06/14/2012 Zastupitelstvo obce schvaluje navýšení prodejní ceny dřeva a to následovně: 600,-Kč za dřevo měkké a prostorový metr a 900,-Kč za dřevo tvrdé a prostorový metr, ceny jsou včetně dopravy v obci Petrohrad, Černčice a Bílenec.
- 07/14/2012 Zastupitelstvo obce schvaluje prodloužení platnost smlouvy mezi Obcí Petrohrad a firmou Atiking do 30.04.2012.
- 08/14/2012 Zastupitelstvo obce schvaluje podání žádosti o dotaci z Programu obnovy venkova Ústeckého kraje na vypracování Územního plánu.
- 09/14/2012 Zastupitelstvo obce schvaluje rozpočtový výhled pro rok 2013-2014 a schodkový rozpočet obce pro rok 2012 v celkovém úhrnu příjmů 27.456,8 tis.Kč, výdajů 40.436,8 tis.Kč, schodek bude kryt úvěrem a výsledky hospodaření minulých let.
- 10/14/2012 Zastupitelstvo obce schvaluje nevypsání výběrového řízení na místo ředitele zřízené příspěvkové organizace Základní škola a Mateřská škola Petrohrad.
- 11/14/2012 Zastupitelstvo obce schvaluje Smlouvu č. 1/2012 o poskytnutí finančního příspěvku na činnost oddílu kopané TJ Sokol Petrohrad v celkové výši 25.000,-Kč.

Miroslav Vrána
místostarosta Obce Petrohrad

Jitka Dondová
starostka Obce Petrohrad

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Životní výročí v březnu 2012

Bočková Jaroslava - Petrohrad
Šárköziová Mária - Petrohrad
Jechová Věra - Petrohrad
Macek František - Petrohrad
Exner Jiří - Petrohrad
MUDr.Sosnová Zdeňka - Petrohrad
Vrána Miroslav - Černčice
Zeidler Leopold - Petrohrad

OPUSTIL NAŠE ŘADY

Ladislav Henlín z Petrohradu

LUNARIA, měsíčník Obce Petrohrad

Redakce: Marie Vránová, Ivana Hůrková, Eva Učíková, Lada Tomanová

Adresa: Obecní úřad Petrohrad, Petrohrad 146, 439 85

Kontakty: tel./fax : 415 219 020 e-mail: obec.petrohrad@iol.cz

lunaria.petrohrad@seznam.cz